

Fran Albrecht:

Atila.

Kot bi udarjalo tisoč kopit,
tisoč kopit en sam udar,
v pošastno svojé veličanstvo ovit
jezdi v svet Atila car.

Temno krdelo hlapcev za njim —
(tak se izlije črn požar
z néba do zemlje v en plamen) — edin
v vseh pa je Atila car.

Divji in mrk mi je hunski pogled,
kakor Ciklop otlook
z gladnim očesom žrè ljudstva in svet
Atila — hunski bog!

Rdeče se peni v naródov krvi
plašč njegov carski do tal,
svojo vero prinaša v ljudi
Atila, kardinal.

Ha! „Šiba božja“ in „kazen za greh“!
Zastonj tvoja smrt, o Krist!
Nova vera prihaja iz pekla:
Atila anarhist — — —

Sred polnoči iz mrzličnih sanj
 krikne srcé v nebó —
 in to črno nebó, ta prépad brezdanj:
 kot otlo ciklopsko okô . . .

Fran Albrecht:

Globlje in tišje.

Globlje in tišje že padajo naše besede,
 kakor v brezdanje vodnjake
 polnoči, ko molčanje razprede
 čez obzorja svoje somrake.

Ali to niso naše besede,
 to je naše veliko molčanje!
 O, so-li vaše duše brezdanje
 in močne, da nosijo mrak in tišino?

Rdeče zorijo sêl naših vrtovi,
 kot bi kri naših src tam cvetela . . .
 So še razcvela, ali uvela
 že so vaša srca, drugovi?

Tišje prihajajo ure brezdanje,
 dragi, najtišje je pred viharji!
 O, ko nalilo to pričakovanje
 jekla bi v kri nam, da pela bo v zarji . . .

